

РЕШЕНИЕ

№ 212

гр. София, 13.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 17.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **10165** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба от В. Д. А., чрез адв. Д. К., с адрес за призоваване [населено място], [улица], офис 2, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „д“ ЗДвП № 20-0262-000246/03.08.2020 г., издадена от началник група към ОДМВР С..

В жалбата е изложено становище за незаконосъобразност на оспорената заповед, като се твърди, че същата е неправилна, необоснована, издадена в нарушение на материалните и процесуалните правила. Оспорва се фактическата обстановка, отразена в обстоятелствената част на заповедта. Поддържа се, че заповедта е издадена от некомпетентен орган. Иска се отмяна на оспорената заповед. Претендира се присъждане на разноски.

Ответникът, в съдебно заседание не е представляван и не е заявил становище по основателността на жалбата.

Административен съд София – град след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Безспорно се установява, че по отношение на жалбоподателя в настоящия процес, е наложена принудителна административна мярка, обективирана в Заповед за прилагане на ПАМ № 20-0262-000246/03.08.2020 г., издадена от Началник група при

ОДМВР-С., на основание чл. 171, т. 1, б. „д“ ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач до заплащане на дължимата глоба.

От приложения по делото АУАН № 944207/03.08.2020 г., е видно че жалбоподателят е управлявал лек автомобил „Мерцедес“ модел „200Е“ рег. [рег.номер на МПС] на 03.08.2020 г. на ПП-6 от [населено място] с посока на движение към [населено място], като при извършена проверка било установено, че водача имал неплатена глоба по НП № 19-4332-021571, връчен на 07.11.2019 г.

Предвид констатираното нарушение е издадена процесната ЗПАМ, връчена на жалбоподателя на 17.09.2020 г.

При така установената фактическа обстановка, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима, а по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:

При разглеждане на жалби срещу административни актове и наложени принудителни административни мерки Административния съд следва да прецени дали съответния акт е издаден от компетентен орган в предвидената от закона форма и при правилно приложение на материалния и процесуалния закон, както и дали акта съответства на целта на закона, независимо от посочените в жалбата обстоятелства.

Временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач може да бъде налагано в някоя от хипотезите на чл. 171, т. 1 ЗДвП. Съгласно буква „д“ на посочената разпоредба, ПАМ от този вид се налага спрямо водач, който управлява моторно превозно средство с наложено наказание глоба, незаплатена в срока за доброволно заплащане - до заплащане на дължимата глоба.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Контролът по спазването на правилата за движение от всички участници в движението и техническата изправност на движещите се по пътя пътни превозни средства се осъществява от служби на МВР, определени от министъра на вътрешните работи, арг. от чл. 165, ал. 1, т. 1 ЗДвП. В конкретния случай за доказване на компетентността на органа наложил процесната ПАМ, ответникът е представил Заповед № 5171-51/05.04.2018 г. на Директора на ОДМВР-С., за определяне на длъжностни лица, които да прилагат принудителни административни мерки по ЗДвП. С оглед горното, съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

Заповедта за налагане на принудителна административна мярка, по своя правен характер, представлява индивидуален административен акт по чл. 21, ал. 1 АПК и следва да отговаря на изискванията за форма по чл. 59 АПК. Съобразно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК когато административният акт се издава в писмена форма, той съдържа фактическите и правните основания за издаване на акта. Настоящият състав намира, че заповедта не е мотивирана, като не са посочени фактическите основания за налагането ѝ, а с оглед доказателствената тежест административния орган не доказва наличието на фактическите и правни основания за издаването ѝ.

Съдът намира, че заповедта е законосъобразна и при издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения, ограничаващи правото на защита на адресата ѝ. Действително, в заповедта като посока на движение е посочена „към [населено

място]“, докато в приложения по делото АУАН е посочено, че посоката е към [населено място]. Това разминаване обаче не е от категорията на съществените, тъй като не касае съставомерни за нарушението признаци. Въпреки че посоката на движение не е безспорно установена, тя няма съществено отношение към главния юридически факт, който обуславя наличието на извършено нарушение, явяващо се материалноправна предпоставка за налагане на ПАМ, а именно управлението на МПС с незаплатена в срок глоба.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „д“ ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителната административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ на водач, който управлява моторно превозно средство с наложено наказание глоба, незаплатена в срока. за доброволно заплащане - до заплащане на дължимата глоба;

Не се спори между страните, а и от представената по делото справка – картон на водача НП № 19-4332-021571, е връчено на 07.11.2019 г. и е влязло в сила на 15.11.2019 г. Не се твърди, а не са и представени доказателства, че наложената на основание чл. 175, ал. 3, пр. 1 ЗДвП глоба в размер на 300 лв., за нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП е заплатена. Материалноправната предпоставка за издаване на ЗПАМ е налице и е безспорно установена по делото, от което следва, че при липса на допуснати процесуални нарушения при издаването на заповедта, същата се явява законосъобразна. В случая са налице двата кумулативни елемента от хипотезата на правната норма – управление на МПС и наличие на незаплатена в срок глоба, поради което жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд-София – град, II-ри състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ оспорването В. Д. А., чрез адв. Д. К., с адрес за призоваване [населено място], [улица], офис 2, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „д“ ЗДвП № 20-0262-000246/03.08.2020 г., издадена от началник група към ОДМВР С..

На основание чл. 172, ал. 5 ЗДвП решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ :